

SCÉNÁŘ K ROZHLASOVÉ REPORTÁŽI – Jiřina Kozáková

VSTUP 1:

Paní Jiřina Kozáková se narodila 20. dubna 1949 v Němčí v domě číslo 2. Od malička vyrůstala ve Větrní, kde chodila i do školy.

Pamětnice:

Chodila jsem do školy sem na základní školu a první druhá třída byla v bývalý tvrzi, my tam máme klub a jsou tam byty, je to takovýto náměstíčko, když byste šli ze školy, tam bejvala vždycky první druhá třída a co je dneska stará škola, tak tam se potom pokračovalo.

VSTUP 2:

Paní Kozáková ráda vzpomíná na své dětství. Například, jak dováděli na ledu.

Pamětnice:

Tak jsme skákali na ten led, kterej tam zbyl, taky se mi podařilo se tam vykoupat, někdy to bylo v únoru, tak jsem to hezky vodstonala, protože brácha, kterej je o pět let starší než já, mě měl hlídat a měli jsme strach, že doma dostaneme pořádněj výprask, takže jsme čekali venku, až trošínku ta voda vokaše, no a dopadlo to tak, že já jsem to vodstonala. Dostali jsme pořádněj nářez.

VSTUP 3:

Po vystudování střední školy začala v roce 1968 pracovat jako vychovatelka na učilišti ve Větrní a hned první den v práci jí zůstal živě v paměti, protože přijela vojska Varšavské smlouvy.

Pamětnice:

Pro mě to byl zážitek, já jsem v podstatě 21. srpna nastupovala na učiliště. První moje pracovní místo, vyděšená z toho, co mě tam čeká, a zároveň sem přišli ty Rusové. Pro mě to bylo hrůza hrůz, protože ve škole, to byl ten přípravej tejden, tak už byli všichni z toho takový, jako všichni se báli, samozřejmě, kdo by se nebál, když tady jezdily tanky, takže honem každej běžel nakupovat takový ty základní potraviny, pro mě to bylo hodně stresující.

VSTUP 4:

Ačkoli nechtěla být učitelkou a vystudovala chemickou průmyslovku v Krkonoších, nakonec ji celý život naplňovala práce s dětmi.

Pamětnice:

Chemie mě vždycky bavila, a takže jsem šla támhle do Krkonoš, do Hostinného, kde jsem teda odmaturovala, a vrátila jsem se sem. Já jsem řekla, že učit nikdy nebudu, protože když by někdo nechápal moje učení, takže bych mu musela dát pár facek, takže to jsem teda odmítla, no a šla jsem teda na tu průmyslovku, ale jak se říká -vodříkanýho chleba největší krajíc - takže moje první cesta byla sem na učiliště. Takže já jsem pracovala s těma pubertákama a ty mi ohromně vyhovovali. Snad mě ovlivňovaly ty děti, se kterýma jsem byla vlastně přes 40 let v kontaktu, ty správný pubertáci. A dělalo mi hrozně velkou radost, protože ty děti, ty mě do dneška jako zdraví, zvou.

VSTUP 5:

Paní Kozáková ráda vzpomíná na společenský život ve Větrní a snaží se udržovat tradice doposud.

Pamětnice:

Byl tady takovej ten pěveckej soubor, protože tady vlastně na městským úřadě máte desku Slávky Bulánový. To byla známá zpěvačka, úžasná zpěvačka a ty lidi, bych řekla, tady uměli zpívat úplně všichni, protože nebyla zábava jiná, než teda se sejít někde třeba večer - zazpívat si, zavzpomínat si a tak dále a ty rodiče a prarodiče si třeba sedli na tu lavičku. Já si pamatuju teda na to Němčí, tam bejvaly lípy a byla tam lavička a že se tam ty lidi večer takhle sešli a vyprávěli si.

VSTUP 6:

V současné době je předsedkyní Klubu seniorů, který pořádá mnoho akcí. Jsou to například: Masopust, Velikonoční a vánoční výstavy, zájezdy, setkání rodáků a starousedlíků nebo se účastní sportovních her seniorů.

VSTUP 7:

Paní Kozáková vzkazuje mladším generacím následující:

Pamětnice:

Mladším generacím bych vzkázala, aby teda hlavně se dobře učili, aby se učili podle toho, co jim teda ta jejich psychika dovolí, aby v životě nedělali žádný podrazy, aby byli co nejvíc veselí a abyste dosáhli všeho, co jste si jako předsevzali a byli jste s tím spokojeni.